

EN MET

*Sta la sua nave ne'l chiaroze smorto
come un nero catacœo dormente...*

D'ANNUNZIO.

En Met tenia un caràcter esquerp i salvatge.

Quan els diumenges els seus companys deixaven el port per anar a ballar a vila i fer una estona de broma amb les mosses, ell es passava les hores sol.

Si era a l'estiu corria a la vela; li agradava anar recorrent totes les cales, de les quals coneixia el més petit recó; cada penya tenia per ell una particular significança, puix de noi era molt fantasiós, i la silueta de cada roca havia estat per ell l'heroi d'un seu poema.

Si era a l'hivern, embolicat amb el tapaboques geia dins la barca, o en un recés mentre hi havia sol, i allà s'oblidava de tot, ubriac del blau del cel, breçat per la cançó del mar, perduda tota noció de vida, orfe de tot pensament i desig.

En Met de molt menut havia perdut els pares. Recollit per un oncle vell i xacrós, havia pujat esquerp, sens companys, passant-se dies enters sens badar boca. Després havia treballat de valent, no parant fins a tenir un llagut seu.

D'aquell moment ja no desitjà res més. Sortia de pesca amb un company, però sovint s'oblidava de la seva presència i quan aquest li demanava quelcom tenia un sust semblant al d'aquell a qui desperten sobtadament d'un son profund.

D'altra part si en Met no era gaire bon companyó, li perdonaven tots la seva salvatgeria puix admiraven el seu coratge. Sempre que hi havia hagut algún temporal havia estat el primer a correr a l'ajuda dels que estaven en perill i molt sovint havia salvat gent arriscant generosament la seva pròpia vida.

Era el més gran nedador de tots els voltants. Bon xic imprudent sortia a la pesca quan tots els altres no volien fer-ho. Fort,

un xic agegantat, tossut, li agradava la lluita, i mai havia tingut un moment de paúra davant la mar negrosa i bramulant. Sempre li havia semblat que podia domenyar-la amb la seva voluntat obstinada.

* *

Era un dia calent de Juliol. En Met dormia a l'ombra del llagut quan se sentí voral' rostre un halê tebi. Obri'ls ulls...

Una nena d'uns cinc anys, vestideta de blanc, era allà mirant-lo amb ulls immensament grossos i meravellats.

En Met volgué apartar-la, sorrut, però la criatura s'entossudí i no volgué allunyar-se, ans al contrari, prengué una de ses manasses fortes i brunes entre les seves petitones i grasses, i començà a acaronar-lo suaument mentre continuava fitant-lo tranquilament i confiada.

En Met se sentí de cop prés per aquell infant i una estranya passió abrusà la seva ànima. Tota la força dels seus vinticinc anys verges esclatà en aquella primera afecció, i aquella menuda arribà a ésser el seu sol pensament.

Era, però, una afecció ben corresposta. La nena no s'hauria mai llassat d'estar en els seus braços: ell l'havia de banyar, volia que li dongués el menjar, i es passava llargues hores fent-la saltar sobre'ls genolls i escoltant el seu xerrotejar d'ocell.

Avans quan era a mar, en Met no sentia cap desig, cap enyorança... Ara de cara a la platja, el cor li batia fort quan s'apropava, i podia distingir la gentil silueta que l'esperava amb els braços oberts i de peuet a dintre l'aigua.

* *

La Rosa havia arribat a estar gelosa d'aquell mariner que semblava voler pendre-li tot l'amor de la seva menuda. I no la deixà mai. Foren llavors llargues hores que

passaven tots tres junts. La nena amb el seu amor pels dos fou la qui desvetllà en ells una forta simpatia. Sovint amb els seus bracets curts i grassons els abraçava juntament, besant-los ara l'un, ara l'altre... Menjaven un préssec. La Rosa l'havia d'encetar, i després el presentava a en Met tot sucós i sagnant lleugerament de les dents d'ella... Volia que li passessin les mans pels cabells estona i més estona, i els seus dits se fregaven sovint per entre els rulls sedosos...

Moltes vegades anaven a calar amb en Met, i era llavors que aquest se sentia més feliç que mai. Sota'l cel clar, sobre la mar blava, les muntanyes finament morades al lluny, el bon sol posant una boira d'or en totes les coses, i ell senyor de tot això, i encara de la dolcesa d'aquelles dos siluetes blanques que destacaven sobre'l llagut fosc...

* *

En Met havia anat perdent aquell posat esquerp que li era propi. Això no vol dir que fos gaire parlador, ans al contrari, continuava passant-se llargues estones sense dir un mot; havia agafat solament una expressió més dolça. I es que's sentia tan feliç! No havia pensat ni una sola vegada en el canvi sofert, en la vida suau que portava ara, i en que allò no podia durar indefinidament.

Passaria l'estiu, i què?...

En Met s'havia anat avesant, inconscientment a aquella dolça companyia, a aquelles siluetes blanques, la menuda impacient i renouera, l'altra esvelta i recollida. I res sabia d'elles. Mai havia sentit la necessitat de fer preguntes, de saber qui eren, d'on venien. En tenia prou amb la seva presència, i aixís hauria viscut temps i més temps si quelcom inesperat no hagués vingut a desvetllar de nou en ell la seva naturalesa violent i salvatge.

* *

Un matí que en Met era com de costum a la platja, sotjant l'aparició de les robes blanques, veié venir la menuda, sola, que saltant-li als braços i besant-lo manyagament.—«Ha vingut el papà, sab?» li digué. «Vol que'ns en anem, i jo no ho vull... Jo vull quedarme amb tu, sabs, perque t'estimo molt, molt...»—En Met sentí quelcom desconegut encara. Un aclaparament estrany l'invadí, i de tant en tant una esgarripança l'estremia tot. La febre l'arborava. Passaren les hores i la Rosa no venia. Les

persianes verdes de la seva cambra eren curiosament tancades.

En Met s'adonà en aquell moment de les seves manasses brunes, de la seva figura de gegantàs, de la seva cara cuita pels sols d'estiu i els freds d'hivern, de la seva curtesa de mots...

Com devia ésser *ell*? L'espós, que en aquells moments potser la besava amorosament? I compregué llavors com estimava la Rosa violentment, amb tota la passió d'aquella seva naturalesa salvatge que ella li havia amorosit a la superfície tan sols, però que ressorgia més potent que mai a la sola idea de perdre la dona estimada...

La nena'l mirava amb aquells seus ulls meravellats...

Oh si, ara tot era clar per ell!

Des del primer moment havia estimat la mare en la nena. Aquell bès que ella li feia sortint dels braços de la Rosa era per a ell infinitament més dolç que cap altre, i aquells mateixos ulls de mirar tan infantivol que l'havien captivat eren encara els ulls d'ella...

No podria resignar-se a romandre de nou sol. Què faria ara quan ella no seria allà? Què faria?...

Ni'l mar, ni el cèl, ni les muntanyes, ni la platja, res, mai més podria dar-li el més petit goig... Tot sense ànima. Tot s'havia animat de la sola presència d'ella, i ara tot seria plè del seu record.

Allà en aquelles roques havien anat a caçar muscles, que després se menjaren en amorosa companyia: en aquella platja s'havien banyat plegats, i la menuda que s'havia clavada una espina, havia volgut que tantes vegades la Rosa i ell li besessin el petit peu rosat, per treure-li la pupa...

Mes lluny havien anat a pescar, i, a cada peix, les exclamacions i bataments de mans de la nena els havien fet riure de tan bon cor...

Per tot, el seu record. Seria un turment superior a les seves forces.

I en un espasme d'amor prengué la petita en els seus braços i començà a besar-la follament, goludament... Ella, la carn encara de la dona estimada...

Besos llargs, besos ardents sobre'ls llavis molsuts, sobre'ls ulls meravellats, les mans oloroses, els peuetes rosats, els cabells sedosos...

I la menuda plorava.—«Met, que'm fas mal, què tens?...»—

I encara, i encara continuaven els pe-
tons ardents, fins que esclatà en un gran
plor, un plor amarg, desesperat, a sanglots
trencats que tot el sacsejaven i gaire bé
l'ofegaven.

I també la nena començà a plorar trista-
ment, i abraçant-lo amorosa. «Si no m'has
fet mal, Met... No ploris, no vull que plo-
ris... Si t'estimo, Met, t'estimo...»

**

Hi havia lluna plena. En Met, com sem-
pre, a l'istiu jeia embolicat amb una flassa-
da. Mai dormia a casa a l'istiu. La son el
sobtava mentre tenia converses imaginà-
ries amb les estrelles. Les estrelles eran
tan amigues seves com el mar i les penyes.
S'adormia breçat pel trenc de l'onada, i
pensava que aixís dolçament devia cantar-
li la seva mare: la seva mare de la qual no
guardava un record tan llunyà però tan
viu encara.

Més aquella nit en Met no dormia. Petava
de dents i una ardentor estranya l'abrusava
tot. Solament la febre li feia companyia.

Hi havia lluna plena i bufava la tramun-
tana. De sobte s'estremí. Una veu que
coneixia prou bé, allà prop d'ell, un tendre
xiuxieig, uns besos silenciosos, i la silueta
blanca, la blanca silueta amada tan estreta-
ment abraçada a ell!

Ell, l'aborrert, ell a qui hauria volgut es-
canyar entre les seves grosses i fortes mans
brunes.

El sofriment li arrancà una mena de sord
bràmul, i la Rosa reculà esfereïda, però
reconeixent-lo anà vers ell, «Oh Met!» di-
gué, «Ets tu? Ens agradaria tan poder bar-
quejar amb aquesta llunal! No hi ha cap
perill, eh? Ens voldries portar una estona?»

S'aixecà sens un mot. Silenciosament
aparià la barca, sempre amb els ulls fits en
la forma blanca tan estretament abraçada a
l'altre.

Sortiren, i en Met issà la vela.

Al clar de lluna la vela era argentada i
es retallava lluminosa sobre'l cel, però la
nau feia sobre'l mar una taca negra, una
gran taca sinistra.

Aquella nit la Rosa era tan enjogaçada,
tan diferent de com l'havia coneguda!

A cada bot de la barca era una rialla
fresca: anava molla de ruixim, plena de
salabror, i reia... reia sempre.

En Met se sentia una set terrible que
l'escanyava. No deia un sol mot. Les dents
serrades, les mans crispades, fent esforços
per a contenir uns bràmuls sords que li
muntaven a la gola. Els ulls, però, obsti-
nadament fixats en la Rosa.

Ni cel, ni mar, ni lluna, res existia per a
ell. I la Rosa, aquella nit com era aixela-
briada! Semblava talment una criatura.

De xic en xic els guanyà, però, el miste-
ri de la nit, i devingueren silenciosos.

Ella més dolça, ell més amorós, més in-
snuant...

En Met estava lívid. Els ulls li fogueja-
ven estranyament.

Ell s'inclinà lleugerament sobre la Rosa,
i la besà en els llavis, en el coll...

Un crit esgarrifós trencà la quietut de la
nit. La barca tombada feia sobre les aigues
una gran taca negra, una taca sinistra, men-
tre la vela argentada era l'ala puríssima
d'un gros ocell ferit de mort que's debatia,
graciós, en la mateixa agonía.

**

L'endemà, quan els pescadors van co-
nèixer la barca d'en Met, ningú s'explicà
què podia haver passat. No hi havia hagut
cap cop de vent prou fort per a tombar el
llagut sens una falsa maniobra, i en Met
era el millor mariner de l'encontrada. Si
per un oblit o una imprudència li hagués
passat una cosa aixís, nedava prou, i era
prou resistent per haver fet quatre vega-
des el camí fins a la platja.

Sortiren amb les barques i resseguien
tota la costa. En una cala propera trovaren
un home que alguns reconegueren com un
foraster arribat el dia avans, i que havien
dit ésser el marit de la Rosa.

Era mort de feia hores.

Continuaren les recerques: més tot fou
inútil.

El mar guardà gelosament el secret de la
nit aquella, i sols les aigues verdes sabe-
ren dels dos cossos estretament abraçats,
i les boques fatalment unides per l'eter-
nitat.

CARME MONTORIOL PUIG